

[Inger Harms]

I 1982 blev der foretaget tinglysning af ca. 2 millioner dokumenter; i 1983 er antallet foreløbig steget med 15 pct. Vi finder i SF, at det kun er ret og rimeligt, at der må betales for den service, som det offentlige, i dette tilfælde dommerkontorerne, yder på disse områder. Derfor ser vi positivt på en fast afgift for tinglysning på 250 kr. og for aflysninger på 125 kr. Forslagets vedtagelse vil betyde, at stempelafgiften på visse pantebrevspåtegninger ophæves. Da denne afgift alligevel i mange tilfælde er forsøgt omgået, finder vi det rigtigst med en fast afgift på alle dokumenter, dog med de undtagelser, som lovforslaget nævner. Vi er tillige tilfredse med, at ordningen er udformet så enkelt som muligt, og at administrationen af den lattes mest muligt.

Birgith Mogensen (CD):

Hvis vi havde haft overskud på statsfinancerne i lille Danmark, ville CD nok have stillet sig lidt mindre superpositivt over for dette lovforslag. Det har vi ikke, tværtimod. Hvis lovforslaget gennemføres – og det håber CD at det gør – betyder det, at statskassen tilføres en årlig gennemsnitlig indtægt på ca. 350 mill. kr. Når CD yderligere anbefaler vedtagelse af lovændringer på dette felt, hænger det sammen med en vis form for rimeligheds- og retfærdighedssans. Lignende afgifter på parallelt løbende retshandlinger har hidtil været lovbestemte, mens andre ting har været afgiftsfrie. CD mener, at en ulighed ophæves, såfremt ekspeditioner på tinglysningskontorerne i afgiftsmæssig henseende ligestilles med de forretninger, der udføres ved domstolene. Hvis loven gennemføres, finder CD det også naturligt, at den nugældende stempelafgift for pantebrevspåtegninger ophæves. At vedtagelse af lovforslag nr. L 28 samtidig vil forenkle procedurer og administrative funktioner, kan kun betegnes som et ekstra plus. Denne statsindtægtsgivende lovændring rammer ingen svage grupper i det danske samfund. Bl.a. derfor kan vi i CD tilslutte os denne rimelige lovændring.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiet er generelt positivt over for dette lovforslag. Vi håber også, at tinglysningskontorerne vil forsøge at leve op til det frie erhvervslivs service – jeg gentager, at vi

håber, at tinglysningskontorerne vil forsøge at leve op til det frie erhvervslivs service og sobre kundebetjening, således at en kunde, der af hensyn til skattevæsenet beder om en kvittering, ikke bliver udsat for at blive tituleret som værende idiot og få besked på, at han selv kan skrive en kvittering, hvis han ønsker at få kvittering. Det er en helt almindelig behandling, hvis man henvender sig til Vordingborg tinglysningskontor. Det er skrankepaveri, når det er værst. Man må håbe, at denne afgift kaster så meget af sig, at der måske kunne blive til et kursus i betjening af tinglysningskunderne.

Nu vil ministeren sikkert svare, at han slet ikke kender den konkrete sag. Det vil jeg ikke håbe, for ministeren har fået et skriftligt spørgsmål om den dårlige kundebetjening i forbindelse med tinglysningen på Vordingborg tinglysningskontor. Jeg håber, at ministeren kan erindre det.

I øvrigt kan jeg sige, at fremskridtspartiet går ind for lovforslaget. Vi er tilhængere af, at det er brugerne, der betaler for den offentlige service – hvis man kan kalde det det – som de eventuelt kan få, og det håber jeg.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Den radikale folketingsgruppe er positivt indstillet over for lovforslaget, men vi har en del spørgsmål, som vi gerne vil stille i udvalget, og det vil vi så gøre.

Wilhelm (VS):

Hvis der skal skaffes 350–400 mill. kr., er dette måske ikke den mest asociale måde at gøre det på, men vi vil da godt have belyst under udvalgsarbejdet, hvordan disse tinglysningsafgifter egentlig fordeler sig på forskellige befolkningsgrupper. Jeg synes, det er et overraskende stort beløb, det må jo være noget med halvanden million tinglysninger om året, og det er vel i hvert fald ikke hver dansk familie, der typisk skal tinglyse noget hvert år.

Vi vil da også gerne have belyst, om dette bare er et enkelt led i en bredere regeringsfilosofi om at lægge kopskatter på alting og for kunstigt at holde udskrivningsprocenterne nede at finansiere en hel del af det ved direkte at lade brugerne betale for almindelige offentlige ydelser.